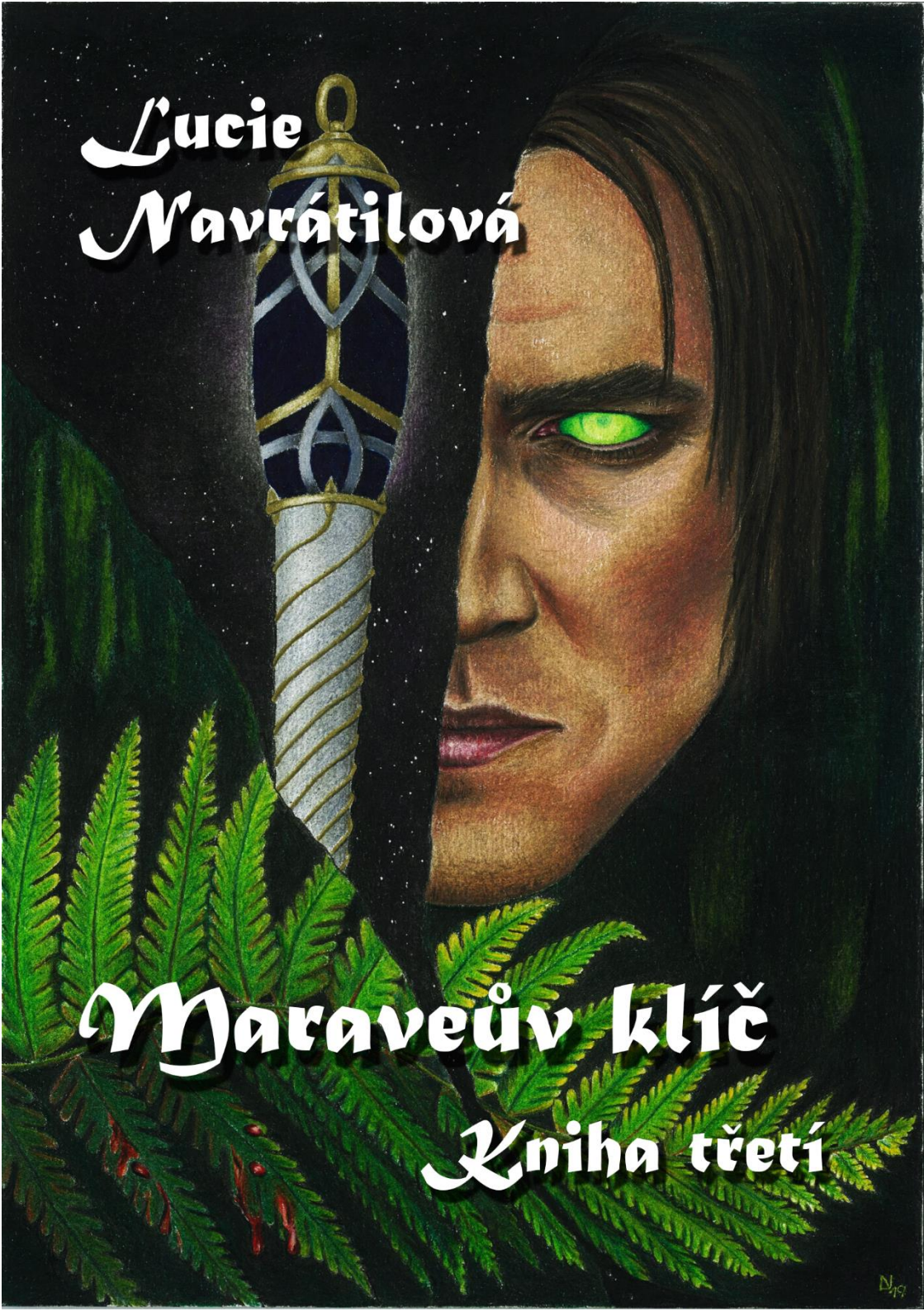

The background of the cover is a dark, textured green, possibly representing a forest or a cave. In the center, a vertical, ornate silver and gold object, resembling a key or a stylized candle, is positioned. To the right, a close-up of a man's face is shown, with long dark hair and a prominent nose. His right eye is a striking, glowing green. The overall mood is mysterious and fantastical.

Lucie
Navrátilová

Maraveův klíč

Kniha třetí

Lucie Navrátilová

MARAVEŮV KLÍČ

Kniha třetí

1. kapitola – Skládání přísah

Pár týdnů po slavnosti první sklizně nadešel den skládání přísah. Lykeona se probudila do chladného mlhavého rána. Létu začínal docházet dech a místy nahnědlé listy stromů byly prvními posly blížícího se podzimu. Jak ale slunce stoupalo výš a výš po obloze, mlha postupně opadla a lykeonské ulice a zahrady se rychle prohřály do příjemného dne.

Delegace lesních kmenů začaly proudit do města už před několika dny a poslední dorazily v předvečer ceremonie. Náčelníci kmenů byli ubytováni přímo v Charlesově paláci. Jejich doprovod a ti, co se přijeli podívat na oslavy, obývali stanové městečko, které vyrostlo takřka přes noc na louce za jižní bránou. Všechno palácové služebnictvo bylo v pohotovosti, aby hostům nic nechybělo, a právě tak všech osm Charlesových generálů zůstalo ve městě připraveno věnovat se vůdcům nejvýznamnějších kmenů. Slavnostní atmosféru a vzrušení doprovázelo i jakési všeobecné napětí, které viselo ve vzduchu na každém kroku.

„Proč jsou všichni tak nervózní?“ zašeptala Val do ucha Garianovi při snídani v jídelně. Velký sál byl vybaven dodatečnými stoly, aby poskytl dost prostoru místním i hostům. Na stěnách visely zástavy se znaky jednotlivých kmenů a ze stropu se v lehkém průvanu pohupovaly zelené girlandy. Stoly obložené jídlem zdobily dekorace

z květin a ovoce, přestože jídlo samotné bylo tak velkolepě naaranžované, že se samo o sobě mohlo vydávat za dekoraci. A to byla teprve snídaně, která se měla konat spíše v neformálním duchu. Ne že by se tím někdo řídil. Většina přítomných na tuto údajně neformální příležitost dorazila v šatech hodících se na korunovaci. I generálové byli v uniformách a Val měla najednou pocit, že se možná mohla také obléct trochu slavnostněji.

„Kvůli soubojům,“ odpověděl Garian stejně tiše.

Val se nechápavě zamračila.

„Já jsem myslela, že to je jen taková formalita.“

Podle tradice začínal den skládání přísah nejprve rituálním soubojem. Mezi všemi vlkodlačími kmeny bylo devět hlavních kmenů, které mezi sebou v minulosti vedly dlouhé války. Dokud Charles neporazil všechny vůdce a nenastolil mír. Od té doby byl symbolicky velitelem všech vlkodlačích kmenů, přestože jednotlivé kmeny měly své faktické vůdce. Aby si podle tradice toto postavení udržel a mohl nadále za všechny vlkodlačí kmeny mluvit, museli ho ostatní vůdci vždy v den skládání přísah nejprve vyzvat na souboj. Omluven byl pouze Charlesův otec, který sídlil ve Starém městě a byl oficiálním vůdcem lykeonských vlkodlaků. Val si nebyla jistá proč – stejně všichni brali jako vůdce lykeonských vlkodlaků Charlese. Možná to byl jakýsi projev úcty.

Nikdo samozřejmě nečekal, že by Charles mohl být vůdci kmenů poražen, ale šlo o tradici a součást rituální přípravy na skládání přísah.

„Je,“ připustil Garian, „ale také to mému otci dává možnost zbavit se těch vůdců, kteří už podle jeho mínění nejsou na svém místě správně.“

„Stává se to často?“ zeptala se Val překvapeně.

„Často ne. Většinou, když otci někdo z vůdců pije krev, odnese si ze souboje závažnější zranění jako varování. Nestává se často, aby někdo zemřel. Ale kdo si tím může být dopředu jistý?“

Ano. Kdo si tím může být u Charlese jistý?

Val se rozhlédla po jídelně. Vůdce ostatních kmenů nebylo těžké identifikovat. Nejen díky jejich velikosti a určitému drsnému majestátu, ale i kvůli tomu, jakým způsobem seděli mezi svými lidmi, a jak se k nim ostatní stahovali, jako by byli v jejich magnetickém poli. Vallence zůstala hledět na jednoho, který měl zcela jistě více než dva metry, byl mohutný spíš jako medvěd než jako vlk a přes tvář se mu táhla silná jizva protínající jedno slepé oko. Rty měl tak tenké, že téměř nebyly vidět, a to málo, co z nich vidět bylo, držel sevřené do úzké, nepřátelské linky. Rozhodně působil jako někdo, koho by člověk nechtěl potkat ani za bílého dne uprostřed ulice plné lidí. Val si najednou přišla menší než obvykle. Bez přemýšlení se posunula na lavici blíž ke Garianovi. Arrgis sedící na opačné straně stolu si jejího gesta všimnul a tiše se zasmál. Val mu věnovala ošklivý pohled.

„Generálové budou taky s někým bojovat?“ zeptala se napůl v žertu, aby odvedla své myšlenky jinam. Přestože se ptala Gariana, odpověděl jí Arrgis.

„Celkem určitě. Ale až večer a ne za střízliva.“

Val na něj udělala obličej, ale úsměvu se neubráníla. Garian se ale nesmál a naopak vypadal trochu ustaraně.

„Poslyš, Val, co říká Arrgis, je pravda. Večer to tu bude divoké.“ Zaváhal a zjevně chvíli hledal slova. „Všude bude spousta stráží, ale i přesto... Většinou ženám doporučujeme, aby se po večeri už nikde netoulaly. Zejména ne samy.“

„Myslím, že bych si s případným dotěrným návštěvníkem dovedla poradit,“ pousmála se a snažila se příliš nemyslet na toho velkého jednookého.

„Já vím,“ ujistil ji Garian, „ale byl bych radši, kdybys nemusela.“

Ihned po snídani se všichni odebrali na cvičiště, kde měly proběhnout rituální souboje. Pro diváky byly kolem dokola vystavěné vysoké dřevěné tribuny. Ačkoliv místa k sezení čítala několik set, další desítky přihlížejících se mačkaly podél koridorů vedoucích k východům a stráž musela mnohokrát usměrňovat ty, co se v touze po lepším výhledu pokoušeli šplhat na stěny tribun. Stromy za tribunami byly také obtěžkané jako jabloně na konci léta, a zejména děti se odvažovaly až do jejich samých vrcholů. Když slavnostní roh konečně přehlušil svým rázným tónem vzrušení pokřikujícího davu, rozhostilo se kolem cvičiště okamžitě hluboké ticho.

Val nepřekvapilo, že všech osm vlkodlačích vůdců napadlo Charlese najednou, ani že oni byli ozbrojeni a on ne. Když tak sledovala, s jakou vervou se do útoků pouštěli, ptala se sama sebe, jestli i pro ně to byla opravdu jen formalita. Mohli doufat, že společně se jim podaří Charlese porazit? Anebo se jen nechtěli nechat zahanbit před svými lidmi? Nejspíš věděli, že budou poraženi tak jako tak, ale

alespoň to nechtěli svému nejvyššímu náčelníkovi ulehčovat. Charles byl samozřejmě neuvěřitelný. Val se upřímně všem vůdcům divila, že po prvních deseti vteřinách neodhodili meče a nezalehli do písku. Jeho rychlost, přesnost a jistota neměly obdoby. A davy kolem cvičiště šílely. Ve výsledku celý souboj netrval déle než čtvrt hodiny. Nikdo nezemřel, i když krve bylo dost. Jeden z vůdců skončil se středně těžkým zraněním. Val se později dozvěděla, že to byl on, kdo kritizoval Charlesovu podporu sjednocených revonských zákonů. Po skončení souboje stál Charles potřísněný krví svých nepřátel a u jeho nohou klečelo osm vlkodlačích vůdců. Hned nato před ním poklekli všichni přihlížející. Stovky vlkodlaků a pár příslušníků jiných kmenů projevovaly úctu a poslušnost svému nejvyššímu veliteli. Přestože Val to vše prožívala s částečným odstupem – snad proto, že kočky tu posvátnou vlkodlačí hierarchii a potřebu následovat tolik neprožívaly – celé to na ni hluboce zapůsobilo. Stejně jako to, co Charles udělal dál.

Jeden z jeho osobních sluhů mu přinesl džbán s vodou a ručník. Druhý ze Tří ze sebe smyl krev a potom se obrátil ke kmenovým náčelníkům a začal léčit jejich rány. Význam toho kroku byl pro Vallence trochu záhadou – bylo to jen populistické gesto? Součást rituálu? Nebo skutečná starost o ty, kteří stejně jako on pečovali o blaho lesních kmenů? Na tohle možná neznal odpověď nikdo než Charles sám.

Následoval blok bojových soutěží pro běžné lidi. Každý se mohl zúčastnit a změřit tak síly především s příslušníky jiných kmenů. A mnoho mužů i žen této možnosti využilo.

„Generálové se nezapojují?“ zeptala se Val, když stála už hezkou chvíli vedle Gariana, zatímco on pozoroval s rukama založenýma na prsou probíhající souboje.

„Zapojují. Když je někdo vyzve,“ dodal s potutelným úsměvem. „Moc se to nestává.“

„Nebojíte se, že jednou přijde někdo z nějakého bezvýznamného kmene a natrhne vám zadek?“ nadhodila Val. Garian jí věnoval pobavený pohled.

„Až někoho takového najdeš, dej mi vědět. Rád bych viděl, kdo má lepší tréninkové metody než my.“

„Víš, že skromnost je v mnoha kruzích považovaná za ctnost?“

„Co to je? To je nějaká nemoc?“

Vallence se zasmála.

„Koukám, že máš dneska dobrou náladu.“

Garian s úsměvem pokrčil rameny.

Vlastní skládání přísah proběhlo po obědě, a přestože přísahu jako takovou skládali jenom vlkodlačí vůdci, mnoho delegací z jiných kmenů přineslo Charlesovi dary na důkaz své úcty a přetrvávajícího přátelství. Vlkodlačí vůdci pak svou přísahu stvrzovali krví a následně pili s Charlesem ze zlatého rituálního poháru víno. Po skončení této formální části se všichni vyslanci lesních kmenů odebrali do velkého altánu ve starých zahradách, aby společně jednali o svých požadavcích na sjednocené revonské zákony. Garian byl u toho kvůli své pozici velvyslance, kterou ostatní vůdci jednohlasně podpořili.

Val se zatím toulala mezi hosty, kteří si čas do večere krátili divadlem, tancem a dalšími společenskými aktivitami. Místy

docházelo ke třenicím a předhánění mezi kmeny, ale většinou vše probíhalo v poklidu. Bylo ale zřejmé, že ve chvíli, kdy všem přítomným patřičně stoupne hladina alkoholu v krvi, získá to vše zcela jiné rozměry.

„Naši hosté už se tu začínají chovat jako doma,“ poznamenal Jared ke Cargisovi při pohledu na muže, který visel přehnutý přes dřevěné zábradlí lemující jezírko s lekníny a usilovně zvracel.

„Nechtěl bych ráno uklízet zahrady,“ ohrnul Cargis lehce znechuceně nos.

Vallence s ním, jeho ženou a Jaredem strávila většinu odpoledne a za tu dobu usoudila, že se jí Jared líbí. Bylo v něm cosi uličnického, a to jí bylo blízké. Dokonce ji přesvědčil, aby se s ním zapojila do tradičních skupinových vlkodlačích tanců, které ona považovala za neuvěřitelně nudné, ale v doprovodu Jaredových komentářů se nakonec překvapivě dobře bavila.

K večeru už měla tak rozvernou náladu (a to nejen proto, že vypila víc červeného vína než Cargis s Jaredem dohromady), že vytáhla k tanci Arrgise, který se nejdřív chvíli vymlouval, a bylo to vůbec poprvé, co ho Vallence viděla v rozpacích, z čehož měla velkou radost a neopomněla mu to v budoucnu při několika příležitostech připomenout. Arrgis nakonec rezignovaně prohlásil, že s ní stejně není rozumná řeč a šel.

„Pamatuj si, že to bylo poprvé a naposled,“ upozornil ji výhrůžným tónem, když taneční prostor opouštěli.

„Nevím, proč z toho děláš takové drama,“ opáčila Vallence se smíchem, „zažila jsem mnohem horší tanečníky.“

„Těžko jsi zažila někoho, kdo by tanec nesnášel tolik jako já,“ zavrčel Arrgis, což Vallence rozveselilo ještě více.

Tou dobou už se ve starých zahradách servírovala večeře. Vůdci kmenů ukončili jednání a přidali se ke svým lidem. Arrgis s viditelnou úlevou ve tváři předal Val Garianovi u vchodu do kamenného altánu a zmizel z dohledu.

„Jaké bylo jednání?“ zeptala se Val, když se přivítali. Garian vypadal unaveně, ale v dobrém rozpoložení.

„Nebylo to snadné, ale dali jsme dohromady seznam požadavků. Troufám si říct, že většina z nich je reálných,“ odpověděl.

Val si všimla určité zdrženlivosti v jeho tónu. Překvapeně pozvedla obočí.

„Opravdu? Nečekala bych, že budou tak... ehm... otevření.“ Poslední slovo změnila na poslední chvíli, když si všimla, že nedaleko od ní stojí jeden z vlkodlaků patřících k onomu jednookému náčelníkovi.

„Můj otec je držel v rozumných mezích,“ vysvětlil Garian. „Některé návrhy rovnou smetl ze stolu.“

To už dávalo větší smysl.

„Víš, že mě tvůj otec od chvíle, co jsme spolu naposledy mluvili, ignoruje?“ povzdychla si Val.

„Vzhledem k okolnostem to mohlo být mnohem horší,“ připomněl jí Garian a aby ji rozptýlil, rozhlédl se okolo a dodal: „Neslyšel jsem, že by dorazil někdo za tvůj kmen. Nebo mi něco uniklo?“

„Ne, jenom poslali dar a vyjádření nezničitelného přátelství po vyslancích jiného kočičího kmene,“ odpověděla Vallence s pokrčením rameny. Sama si nebyla jistá, jestli u ní převažovalo zklamání, nebo úleva, že tu nikoho ze svého kmene neuvidí.

V kamenném altánu, ale také na všech ostatních vhodných místech se objevily stoly s jídlem a pitím, ačkoliv většina lidí už musela být po celém dni tak přejedená, že se to zdálo jako zbytečné plýtvání. Ať už ale přítomným vyhládlo díky bohatému programu, nebo se prostě jen přemohli, když viděli všechny ty pochoutky, jídlo nakonec mizelo nečekaně rychle a sluhové přinášeli další a další, aby misky a tácy nikdy nezůstaly prázdné. K jídlu jako obvykle hrála hudba a vzduch zářil okrovým světlem lampionů.

Všechny přítomné kmeny měly během večera prostor ukázat něco z vlastního umění. Někdy to byly skupinové tance, někdy zpěv nebo recitace, někdy vyprávění starých příběhů. Přestože nešlo o soutěž, všichni se snažili svým vystoupením předčit ostatní. Charles chtěl mít samozřejmě jistotu, že lykeonské vystoupení bude nezapomenutelné. A také bylo. Na velkou travní plochu před kamenným altánem, která jako jediná nebyla osázená stoly, protože zůstala vyhrazena vystupujícím, nastoupilo deset tanečnic a deset bojovníků, kteří za doprovodu velmi emotivní hudby předvedli v dokonalé symfonii to nejlepší ze svého umu. Tanec a boj se prolínaly tak přirozeně a dokonale, že se hranice mezi nimi brzy smyly a bojovníci se změnili v tanečníky, zatímco z něžně vypadajících tanečnic se stávaly bohyně války. To vše podtrhovalo mnoho působivých efektů dokazujících mistrovské zvládnutí transformačních postupů. Když třeba tanečnice

určitým způsobem protočily své ruce v zápěstí, z jejich dlaní vylétly květiny, které se ve vzduchu rozvinuly a chvíli poletovaly okolo, dokud je bojovníci nepřetali svými meči a ony se neproměnily v zářivý prach následující několik dalších pohybů čepele, která je stvořila, a vykreslujících tak ve vzduchu překrásné zlaté obrazce.

Val je sledovala téměř bez dechu od jednoho ze stolů v altánu. Napůl ležela opřená o kamenný sloup, ke kterému si dala pro větší pohodlí polštář. Garian seděl se zkříženými nohama vedle ní a Val měla pocit, že většinu času pozoroval víc ji než vystoupení. Ne že by jí to vadilo.

Kolem půlnoci pak měl Charles slavnostní projev, během něhož znovu poděkoval všem přítomným za jejich loajalitu a zdůraznil, jak důležité je, že lesní kmeny umějí držet při sobě, protože si uvědomují význam rodiny a kmene.

„Jaký je to pocit, být Charlesovým synem?“ zeptala se Val napůl pro sebe, když projev skončil za hlasitého provolávání slávy Charlesovi, vůdcům ostatních kmenů, lesním kmenům jako takovým a nakonec i lykeonskému vínu. V té chvíli seděla s hlavou opřenou na Garianově rameni.

Garian ji políbil do vlasů a pousmál se.

„Že se zrovna ty ptáš.“

Val k němu zvedla obličej.

„Myslím to vážně. Jaké to je?“

„Komplikované,“ odpověděl a lehce se zamračil. „Někdy je to snazší. Ale nikdy snadné.“ Potom se lehce napřímil, aby se protáhl,

čímž dal Val najevo, že v tomto rozhovoru dál pokračovat nehodlá.
„Už je pozdě. Měli bychom jít.“

Val nasadila nápadně nevinný výraz.

„Dobře, pojdme,“ souhlasila. Její reakce si z nějakého důvodu vysloužila z Garianovy strany starostlivý pohled a nesouhlasné sevření rtů. Neřekl ale nic. Vstali (Garian ji lehce podepřel, když nepatrně zavravorala), rozloučili se se svými společníky a vydali se do paláce. Val cestou mluvila o čemsi, co si už následující den nepamatovala. Jakmile ale dorazili do ložnice a Garian se pokusil Vallence posadit na postel a pustit, přitáhla se k němu, hladově přitiskla své tělo na jeho a začala ho vášnivě líbat. Garian ji jemně, ale důrazně odstrčil, a jeho rty se opět proměnily v tu tenkou zarputilou linku. Dobrá nálada a uvolněná atmosféra, která mezi nimi panovala celý den, byla okamžitě ta tam.

„Měla bys jít spát,“ rozhodl Garian. „Uvidíme se ráno.“

Zamířil ke dveřím, které po jejich příchodu zůstaly otevřené, a Val udělala něco, co do té doby neudělala nikdy. Použila transformační energii, aby mu zabouchla dveře před nosem.

„Neotáčej se ke mně zády!“ řekla důrazně. Uvědomovala si, že ta věta by bývala měla lepší efekt, kdyby nebyla poznamenaná ozvěnou lykeonského vína v její artikulaci. Garian se pomalu obrátil zpět a jeho oči jiskřily zeleným světlem.

„Co chceš, abych dělal?“ zeptal se drsným tónem.

Val pozvedla obočí a pobaveně se pousmála.

„Co bys řekl?“

„Znáš můj postoj, takže nechápu, o co se snažíš,“ upřesnil Garian.

„Tvůj postoj. Ty ses prostě rozhodl, že tvoje esence je pro mě nebezpečná a hotovo. Vždyť to ani nevíš s jistotou, je to jen teorie. Ale ty to pro jistotu ani nezkusíš.“

Garian se k ní přiblížil několika různými kroky.

„Jako že bych to na tobě otestoval?“ zeptal se ošklivým tónem. „Mám riskovat, že to, co mi způsobuje noční můry za denního světla, přivedím osobě, která je pro mě na tomhle světě nejdůležitější?“ Val se nadechla, ale Garian ji vůbec nenechal promluvit. „Ty si myslíš, že mě to baví? Myslíš, že bych pro změnu nechtěl dělat to, co chci já, bez ohledu na následky? Ale nemůžu... nebudu něco takového riskovat pro pár chvil štěstí.“

Val si založila ruce na prsou a pokývala hlavou.

„To je fakt, to by bylo povrchní,“ souhlasila ironicky. „Jenže mně není třináct, Gari. Líbání a objímání mi nestačí. Nemůžu... nebudu,“ opravila se podle jeho vlastních slov, „neustále balancovat mezi tvou kamarádkou a tvou milenkou, když nejsem ani jedno. Takže si rozmysli, co vlastně chceš, protože tímhle stylem to prostě nemá smysl.“

V ložnici nastalo hrobové ticho. Garian na ni hleděl zcela bez výrazu, jen zelené jiskřičky stále poskakovaly v jeho očích. Uběhla dlouhá chvíle a ani jeden z nich nepromluvil. Potom se Garian otočil a odešel.

2. kapitola – Spirála

Síla pozitivního myšlení. Jakub na toto téma kdysi četl zajímavý článek. Jeho autor se dušoval, že každá, i ta nejhorší situace, je pro něco dobrá. A pokud si člověk zachová odstup a pozitivní nadhled, dokáže z ní vyjít silnější a moudřejší. Ačkoliv autor sám svým slovům nejspíš opravdu věřil, Jakub si na základě vlastní zkušenosti vytvořil jiný závěr – sebezpozitivnější myšlení vám nepomůže, když jste totálně v háji. Možná někde existovali lidé, kteří uměli proplovat životními krizemi s úsměvem na rtech, ale on mezi ně nepatřil. Když se jemu věci sypaly pod rukama, chtěl zalézt někam pod kámen, politovat se a pak začít zase postupně vystrkovat růžky na denní světlo, jako když opatrný hlemýžď leze z ulity, v očekávání snad trochu lepších zítřků.

Po rozchodu s Lorianne měl chuť zalézt pod onen pomyslný kámen alespoň na několik měsíců. Ale nakonec usoudil, že možná katastrofa plížící se řadami Archivu a směřující pozvolna, ale jistě k záhubě jich všech, je přece jen o kapku důležitější než jeho depresivní stavy. Kámen tedy musel počkat. Místo toho teď Jakub trávil večery v té jediné společnosti, jež mu poslední dobou přinášela útěchu – s knihami v rukou a relaxační hudbou v uších. Hledal způsob, jak překonat bariéry zabudované do archivářských bytů. Předešlé noci takto usnul v obýváku. Když se ráno probudil na koberci se stránkou z Nejpokročilejších transformačních strategií

přilepenou ke tváři, shledal, že jeho noční úsilí mělo jedno pozitivum a jedno negativum. Pozitivum bylo, že na základě popisu od Vallence a několika dobrých tipů z Nejpokročilejších strategií měl docela dobrou představu, jak se dostat z bytu pryč ve chvíli, kdy by pro ně Lucas alias Aggson jménem Archivu přišel. A negativum bylo, že měl tak ztuhlý krk, že nemohl pořádně otáčet hlavou na pravou stranu.

Ještě sice potřeboval promyslet konkrétní postup a vytvořit únikovou cestu, ale teď, když už věděl, jak to udělat, se cítil dostatečně v klidu na to, aby vyrazil do Revony. Po cestě se ještě stavil na trhu, aby koupil čerstvý chléb. Když dorazil k domu, našel na prahu hostinskou, která se starostlivým výrazem klepala na dveře.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji a ona lehce nadskočila.

„Ach, to jsi ty,“ zasmála se rozpačitě a položila si ruku na srdce. „Nevšimla jsem si tě. Snažím se doklepat na Dominika, ale asi není doma.“

„Možná ještě spí,“ odtušil Jakub.

„Spí? Vždyť touhle dobou jindy bývá dávno v kovárně,“ podivila se hostinská. „Není nemocný?“

Jakub zaváhal.

„Trochu. Potřebuje jen klid,“ dodal rychle, když viděl její polekaný výraz. „Není to nic vážného. Asi jen únava z přepracování.“

A z nadbytku vína.

„Kdo by se divil?“ usmála se hostinská úlevou. „Pořád tolik pracuje. Přinesu mu na oběd silný vývar, ten mu udělá dobře.“

„Děkuju, to určitě pomůže,“ souhlasil Jakub a byl rád, když mu hostinská věnovala poslední úsměv a odešla. Sotva se k němu otočila

zády, vklouzl do domu. V kuchyni panovalo šero. Krb byl dávno vyhaslý a na stole stál svícen se zbytky vosku. A vedle něj – Jakub si jen rezignovaně povzdychl – láhev od vína.

Obešel stůl a našel Dominika na zemi s druhou láhví v ruce, jak tvrdě spí. Chvilí nad ním zůstal stát s rukama založenýma na prsou a bojoval se silnou touhou ho tam prostě nechat a vrátit se zpátky do druhého světa, kde měl opravdu důležité věci na práci. Nakonec si ale odložil tašku na stůl a začal otce budit. Podařilo se mu to ale jen částečně, a tak nakonec připravil provizorní lůžko na zemi v kuchyni a Dominika do něj víceméně odvalil. Potom chvilí seděl na židli a přemýšlel, co dál. Nechtěl to brát osobně. Dominik procházel těžkým obdobím... které už vlastně trvalo přes deset let... Nedokázal se ubránit hlubokému pocitu zklamání. Už neměl sílu otce neustále podporovat, a hlavně doufat, že se skutečně něco zlepší. Už tomu nevěřil. Jeho otec se od Revonského neštěstí pohyboval po sebedestruktivní spirále – někdy nahoru, někdy dolů, ale pořád to bylo to samé. Ano, tentokrát tomu nejspíš on trochu pomohl, když vyvolal ty sny. Ale tím otci jen připomněl, co všechno se on snažil ignorovat. Své nevyřešené problémy.

A co jeho vlastní problémy, ptal se sám sebe. Nemají být rodiče také od toho, aby se o ně člověk mohl opřít, když mu docházejí síly? Aby si k nim mohl přijít pro radu, když už neví, kudy dál? Tohle nebylo fér.

Jakub sebou trhnul, když Dominik začal hlasitě chrápat. S dalším povzdechem vstal a začal uklízet v kuchyni. Aby toho nebylo málo, našel v jejích studně utopenou krysou. Nebo potkana. Každopádně to

byla nějaká velká myš. Po dlouhé chvíli obrovského přemáhání myš ze studny odstranil a následně musel vyrazit do ulic, aby sehnal aktivní uhlí na vyčištění vody. Obchod, do něhož měl namířeno, měl z důvodu nemoci zavřeno a on pak strávil dobrou hodinu hledání jiného. Když se konečně vrátil domů s pytlíkem uhlí posíleného čisticím transformačním vzorcem, Dominik stále ještě spal na zemi. Jakub potlačil silné nutkání vzít otce pytlíkem po hlavě a radši šel uhlí vysypat do studny. Potom si chtěl sednout v kuchyni ke stolu a pracovat na vzorci únikové cesty z bytu, ale Dominikovo chrápání ho tak rušilo, že se přesunul do horního patra.

Jakub byl tak zabraný do svých poznámek, že si ani nevšiml, že nad nimi seděl ohnutý jak oblouková lampa a téměř se dotýkal stránek nosem. Po několika hodinách přemýšlení a po důkladné analýze komplexního vzorce, který utvářel místní reality archivářských bytů se všemi jejich bezpečnostními prvky, konečně přišel na to, jak do něj zakomponovat zcela jednoduchou pojistku, kterou vytvořil jako únikovou cestu pro svůj tým. Z jeho hlubokého soustředění, které by se dalo přirovnat k jakémusi pracovnímu transu, během něž jeho mozek pracoval na dvě stě procent, ho vytrhl zvuk Dominikových kroků na dřevěných schodech z horního patra. Jakub ho přesunul do postele po té, co se Dominik napůl probudil, aby si došel na záchod, a sám si pak přenesl práci ke kuchyňskému stolu.

Teď se narovnal (přičemž mu hlasitě křuplo v zádech) a trochu překvapeně se ohlédl (díky tomu si vzpomněl, že má přeleželý krk). Podle světla se zdálo, že muselo být pozdní odpoledne. Slepící vývar

od hostinské ležel dávno studený na dřevěném pultu v kuchyni. Rychle si dopsal zbytek poznámek a svůj notýsek zavřel a uklidil do tašky právě ve chvíli, kdy jeho otec stanul na úpatí schodů s tváří někoho, kdo nedávno zemřel.

„Vypadáš příšerně,“ poznamenal Jakub odměřeně. „Nevím, jestli je to objemem vína, co jsi vypil, nebo tím, že jsi strávil několik hodin na zemi, než jsi byl schopný chodit dostatečně stabilně na to, abych tě dostal po schodech nahoru.“

Dominik se zdál být v prvním okamžiku překvapený Jakubovou chladnou kritičností, ale rychle se vzpamatoval.

„Nemusel ses obtěžovat,“ prohlásil. Posadil se ke stolu, jak nejdál od syna mohl a přitáhl si k sobě ošatku s chlebem a velkým kusem tvrdého sýru. Ukrojil si od každého a začal pomalu jíst s výrazem, jako by žvýkal polystyren. Jakub ho pozoroval s rukama defenzivně založenýma na prsou, dokud se Dominik nezvedl, aby si ke stolu přinesl láhev vína.

„To budeš zase pít?“ zeptal se ostře. Už neměl chuť chodit kolem něj po špičkách. Stejně to nefungovalo.

Dominik se zarazil s láhví na půl cesty ke svým ústům.

„Máš s tím nějaký problém?“ zeptal se.

Jakub pozvedl obočí.

„Jestli s tím mám nějaký... To myslíš vážně? Já nemám problém, ty máš.“

Dominik si pohrdavě odfrknul a snad až s přehnanou chutí se napil. Jakub ho pozoroval a pocity naprosté bezmoci a rudé zlosti mu bublaly v žaludku tak silně, že se mu skoro chtělo zvracet. Bylo to celé

postavené na hlavu. Jeho otec se choval jako nevybouřený puberták a on se snažil být ten zodpovědný a zachraňovat ho. Měl toho dost.

Vstal a hodil si tašku přes rameno.

„Myslím, že je na čase, abychom si my dva dali trochu prostoru,“ řekl a až následně si uvědomil, že to znělo, jako když se Dragan snaží zbavit jedné ze svých mnoha přítelkyň.

„Jestli tě moje chování obtěžuje, nikdo tě nenutí, abys tady bydlel,“ odpověděl Dominik. Sám se rovněž zvedl, postavil důrazně láhev na stůl a odešel z domku ven. Jakub zůstal stát na místě a chvíli zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Co by dal za fungující rodinu!

Tyto myšlenky ho přivedly k Neris. Bylo tolik věcí, na které se jí chtěl zeptat! Věcí, které by mu Dominik dozajista neřekl, ale ona by snad mohla. Kdyby ji dokázal osvobodit... Nezapomněl na slib, který jí kdysi dal. A ve světle toho všeho, co se v poslední době událo – Maraveův klíč, Dominikovy vzpomínky – měl motivace k jeho splnění až nad hlavu. Ale nebyl žádným expertem na kletby – a už vůbec ne na kletby takového kalibru, jaký nepochybně použil Charles.

Dominik se do domu nevrátil, přestože z kovárny se neozývaly údery jeho kladiva. Jakub ale usoudil, že si s otcem už dnes dělal starostí víc než dost. Oblékl si kabát, protože den byl chladný a větrný, a vyrazil ven. Možná nebude schopný Nerisinu kletbu zrušit, ale aspoň se může pokusit ji analyzovat. Nepochybně by mu pomohlo alespoň vědět, o jakou kletbu přesně šlo. Ulice města byly rušné a po dlažbě se ve větru prohánělo první spadané listí. Jak čekal, Dominikova kovárna byla prázdná. Kůň pospával vzadu a Jakuba

napadlo, že by si ho mohl půjčit, aby si zrychlil cestu. Nakonec od toho ale upustil. Byl to přece jen Dominikův kůň a on teď nic, co jeho otci patřilo, nechtěl. Vyrazil tedy po svých. Cestou z města zamýšleně kopal před sebou malý kamínek, a když procházel jižní bránou, musel se na okamžik přitisknout ke stěně, aby uvolnil místo velkému vozu naloženému senem. Za sebou nechával vůz cáry sena povalující se na dlažbě, dokud je vítr stejně jako listy nerozfoukal po městě.

Od nejbližších přenosových kruhů to k louce s Nerisiným kamenem bylo dvě hodiny pěšky. To Jakubovi nijak nevadilo. V posledních měsících si zvykl hodně chodit a to, co by pro něj před pár lety bývala dlouhá túra, mu dnes přišlo jako příjemná procházka, během které si mohl aspoň trochu vyčistit hlavu. Cestou použil dvakrát svůj štít, aby se vyhnul pozornosti kolemjdoucích. Ani přesně nevěděl proč – nevypadali nijak nebezpečně. Snad to bylo proto, že chtěl být sám, a neměl náladu na rozhovory s cizinci – byť by se ho třeba jen ptali na cestu.

Louka s kamenem působila pod zamračeným nebem pochmurně. Vítr dělal vlny ve vysoké trávě a černý kámen s ptačí sochou vypadal temně a zlověstně. Zatímco se k němu Jakub blížil, vzpomínal na den, kdy ho sem poprvé vzal Arton. Nebyly to příjemné vzpomínky. Hádka s Dominikem v nich měla téměř stejně hořkou pachuť jako tehdy. A když si vybavil Charlesovy vojáky, jak ho pronásledovali do lesa, přeběhl mu mráz po zádech a on se bezděčně rozhlédl kolem dokola. Samozřejmě byl sám. Tedy až na zkamenělou společnost své matky.

Matky.

Nechtěl na to myslet, ale otázky, které v něm Dominikovy vzpomínky vyvolaly, bylo stále těžší ignorovat. Jeho minulost, jak mu byla vždy prezentována, do sebe najednou nezapadala. Ale jediná alternativa, která se nabízela, byla příliš nepravděpodobná. Téměř nemožná.

Došel ke kameni a dotkl se Nerisiných křídel. Kámen byl pod jeho prsty hladký a studený.

„Já nevím, kdo jsem,“ zašeptal.

Nikdo mu neodpověděl.

Sundal si tašku a hodil ji vedle sebe do trávy. Zavřel oči a rychle provedl mentální cvičení, které mu umožňovalo vidět transformační vzorce. Potom oči zase otevřel. Z toho, co viděl před sebou, ale nebyl příliš moudrý. Vzorec byl mnohem komplexnější, než očekával. Chvilí na něj hleděl se svrstěným obočím a pak usoudil, že než se na vzorec nepřátelsky mračit, možná by bylo lepší si ho zapsat a doma ho zkusit rozluštit. Sedl si mezi dlouhá stébla a začal pracovat. Když skončil, začínalo se šerit. Sbalil si věci a otočil se ke kameni zády. Neušel ale ani pár kroků a znovu se zastavil.

Co když to byla pravda? Co když Neris nebyla jeho skutečnou matkou? Pokud by to tak bylo, znamenalo by to, že v jeho žilách kolovala daleko větší moc, než do té doby tušil. Moc srovnatelná s Garianovou. Potřeboval ji jen aktivovat. Bylo to všechno v jeho hlavě.

Hořce se pousmál. V hlavě. Pozitivní myšlení. Na tom to tedy nejspíš ztroskotá, pomyslel si.

Ale co kdyby přece jen...

Ignoroval dojem, že musí vypadat jako idiot, a otočil se zpět ke kameni s bojovným výrazem ve tváři. Natáhl ruku a nakreslil do vzduchu znamení, které si vteřinu předtím vymyslel. Znamení, které mělo rozrušit vzorec kletby. Vložil do něj veškerou energii, jakou v tu chvíli dokázal nashromáždit, a zatlačil ho do vzorce. Vzorec se začal chvět. Ale zdálo se, že je příliš konzistentní. Znamení do něj nedokázalo proniknout. Nedokázalo narušit jemné energetické vazby mezi jednotlivými prvky. Jakub se znovu nadechl a přidal další vlnu energie. A potom další. A další.

Neuvědomil si, že dávno překročil svůj limit, dokud se mu nezatmělo před očima.

Když se o chvíli později probral, ležel v trávě na zádech. Stihl se akorát nadzvednout na loktech a otočit na bok, aby se pozvracel vedle sebe. Neobratně se posadil. Kolem něj byla už téměř naprostá tma. Hlava ho třesla, jako kdyby mu do ní někdo nasázel střepy, a měl zimnici. Setřel si rukávem pot z čela a dýchl si na zkrehlé ruce. Nedokázal ovládnout třas celého těla, ale to ho nepálilo nejvíc. Neris byla stále ve své zkamenělé ptačí podobě. Dal do svého postupu všechno, co měl, a nebylo to dost. Prostě nebyl dost silný. Neměl takovou moc, jakou potřeboval. Nedokázal ji zachránit. Objal si pažemi kolena, položil si čelo na předloktí a zavřel oči.

Byl blázen, když si myslel, že by mohl být Marioniným synem. Nikdy v ničem skutečně nevynikal. Nebyl dobrým bojovníkem. Neměl žádnou zvláštní moc. Jediné, v čem byl mimo vaření dobrý, byly klíčnické věci – a to z velké části kvůli nadšení, s jakým se

věnoval studiu. Nějaký talent tam nejspíš také byl – talent zděděný po Neris.

Jak mohl být tak arogantní a představovat si cokoliv jiného?

Svou cestu domů si pořádně nepamatoval. Bylo to, jako by v jednu chvíli seděl u Nerisina kamene a v druhou stál u plotny a díval se na bublající polévku. Stále se cítil vyčerpaně, ale po vypití půl litru bylinkového čaje s velkou dávkou medu se aspoň konečně zahřál, přestala se mu motat hlava a nezvedal se mu žaludek. Později si zalezl s velkým hrnkem polévky do postele. Teplo v žaludku mu dělalo dobře. Když dojedl, byl připravený vytasit své poznámky a čelit realitě s chladnou hlavou. Natáhl se k nočnímu stolku, aby na něj postavil prázdný hrnek, když si všiml dračího kamene od Simona, který jako chabý pokus o dekoraci ležel vedle rozsvícené lampičky. Vzal ho do ruky. Právě teď mu byla energie kamene až nepříjemná svou intenzitou. Pálila ho a píchala do kůže jako elektrický ježek. Jakub sevřel ruku v pěst a uvěznil tak kámen ve své dlani.

Nesnášel ten pocit bezmoci! Nechtěl už být slabý. Toužil mít takovou moc jako Garian. Moc, která by mu umožnila osvobodit jeho matku. S bolestivým bodnutím v žaludku si uvědomil, jak moc si jedna jeho část přála být Marioniným synem – silným a neohroženým. A potom si vzpomněl na Dominika a rychle tu myšlenku zahnal. Možná, že jeho otec nebyl tím jediným, kdo se pohybuje po spirále.

Mohla být sebelítost dědičná?

Otevřel dlaň a znovu se zadíval na dračí kámen. Možná by měl konečně sám sebe přijmout takového, jaký je, a začít pracovat s tím, co má k dispozici. Nebyl sice Marioniným synem, ale měl mocný

kámen a dobrou znalost transformačních postupů. Dost dobrou na to, aby si vytvořil talisman, který jeho vlastní sílu znásobí.